

njegov je kraljevič, pa je zdaj navaden krojač. Stari kralj se je zgrozil in ukazal je sinu, naj se vrne na dvor. Krojač se je pa smejal kraljevim poslancem:

»Ne morem se vrniti. Pravljica je umrla. Ni je več.«

Še zmeraj so ga silili. Umiril se je in je rekel:

»Povejte mi pravljico pa pojdem!«

Razveselili so se in so začeli:

»Živel je kralj in je imel tri sinove. Dva sta bila pametna, tretji je bil bedak.«

»Ni res, pravljica je umrla,« je zakričal krojač. »Jaz vem za drugačno!«
Začudili so se in ga poslušali.

»Živel je človek in je imel tri sinove. Vsi so bili močni in zdravi. Delali so od zore do mraka. Nikdar niso jokali, ker so bili krepki. Peli so pa neprestano. Pametni so bili vsi enako in ljubili so se med seboj. Taka je pravljica. Pa mislite, da se je kaj velikega zgodilo? Nič. Vojaki niso bili, tudi lovci ne. Potem je prišel od nekod drugačen človek, hudoben in trd, zapeljal jih je v pijačo in greh in jih dobil v svojo oblast. Zdaj mu morajo služiti od jutra do večera, od večera do jutra. Taka je pravljica.«

In krojač se je vzdignil in šel na delo. Ministri in krajevi poslanci so nekaj godrnjali, potem so pa šli pravit pravljico kralju.

Kralj se je zamislil. Dolgo, dolgo je premišljeval. Nato je vstal in je bil ves drugačen. Dal je podreti ograjo okoli dvora in je vse velike vrtove preoral in posejal z žitom. Ministri so si pulili lase in vsa gospoda je jokala. Sivi kralj je pa delil žito lačnim množicam in pravil:

»Izpreobrnite se, pravljica je umrla.«

Sojatoslav:

Božji sejavci.

*Angelčki božji, nageljčki beli
sejejo polja z zlato roko,
pomlad in kmeta so prehiteli,
z njivice ene na drugo gredo.*

*Preko neba so v loku nemirnem
maurico svetlo tiho prižgali;
sije toplo na nebu večernem,
da bi pot k domu lahko spoznali.*

*Angelčki božji s pesmico zlato
drobno semenje so vrgli v zemljo,
Bog blagoslovil vse bo bogato,
da bomo želi samo zlato.*